

SLAĐANA NINA PERKOVIĆ
U JARKU

**SLAĐANA NINA PERKOVIĆ
U JARKU**

Izdavač: Imprimatur d.o.o.

Za izdavača: Boris Maksimović

Lektura: Sonja Lero Maksimović

Dizajn korica: Damir Omić

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Fotografija na koricama: Tajana Dedić Starović

Štampa: Skandi s.p.

Za štampariju: Mladen Spasojević

Tiraž: 300

Godina: 2020.

ISBN: 978-99976-776-8-6

Sladana Nina
Perković

U JARKU

Jadranski i Mladeni

SVE U OVOJ knjizi je izmišljeno. Ako se neko slučajno prepozna, treba znati da to nije ništa drugo nego odraz njegove lične paranoje. Svi likovi i sve što se desilo u knjizi isključivo je plod moje mašte. Osim babe Živane. Ona zaista postoji. Mogu vam to reći bez imalo straha, jer znam da ona nikada neće čitati ove redove. Baba Živana prezire beletristiku i cijeni samo istorijske dokumente. Ako joj ikada, slučajno, ova knjiga padne šaka, iskoristiće je, bez premišljanja, za potpalu.

I DIO

1.

DA SAM KOJIM slučajem rođena u Americi, pokazala bih srednji prst svima, sjela na motor i odjahala ka zalasku sunca, putem koji se pruža u beskonačnoj pravoj liniji. Ili, da sam imala tu sreću da sam Skandinavka, okrenula bih se na petama, upregnula irvasu i krenula ka sjeveru, ka zemlji vječnog leda i snijega. Tamo gdje se još jedino može sresti kakva polarna lisica ili medvjed. U Japanu bih se zabarikadirala u svojoj sobi. Gledala sam dokumentarac o mladim Japancima koji na taj način traže spas od nametnutih društvenih obaveza. Ima to stanje i svoje ime, ali sam ga zaboravila. Uglavnom, sve ovo navedeno je tako divno i krasno, ali u mom slučaju, tako nepojmljivo. A kako i ne bi bilo! Radnja ove priče odvija se u Bosni.

Ako znate kakve su prilike u Bosni, onda vam je jasno da slabo šta vrijedi pokazivati srednji prst i okretati se na petama. Mame, tate, babe, dede, braća, sestre, bliža i dalja rodbina, komšije i prijatelji kad vas uhvate u svoju čeljust, teško da će vas ispljunuti u jednom komadu. To im dođe kao neka životna misija. Da vam sjebu život. Jednostavno, sjednu vam za vrat i ne daju vam disati.

A da vam iskreno kažem, uopšte mi nije jasno kako mladim Japancima uspijeva da se tek tako zabarikadiraju. Imaju li oni uopšte majke? Pa moja mama

bi već našla načina da provali u moju sobu, makar se morala pentrati na krov i uskakati kroz prozor kao pripadnik specijalne antiterorističke jedinice. I već bi me izmarškala napolje uvalivši mi kakvo zaduženje, kao na primjer, da odem u socijalno osiguranje i ovjerim joj zdravstvenu knjižicu. I nema kod nje hoću-neću. Ona bi se, čim bih zinula, već uhvatila za glavu i udarila vikati da sam „lijeno, razmaženo derište” ili „bolje da sam klupko konca rodila” i tome slično. Moja mama može neutralisati svaki oblik pobune u roku od dvije minute. Ali stvarno.

Mada, moram priznati da mi je često žao mame. Mora da je strašno razočaravajuće kada vam dijete ne ispadne onako kako ste vi to zamislili. A mama je za mene imala tako velike planove. Sjećam se kad je potpisan mirovni sporazum. Komšija je visio sa balkona i pucao od sreće iz kalašnjikova. Ležale smo na podu dnevnog boravka, iza fotelje, krijući se od zalutalih metaka, kada me je značajno pogledala. „Sad kad je sve ponovo došlo na svoje, sve su ti mogućnosti otvorene”, rekla je. Sve dok komšiji nije ponestalo metaka, nije prestala nabrajati kakve su sve to mogućnosti koje su mi se upravo otvorile. „Možeš postati čak i aeronautički inženjer”, zaključila je svoje nabranje, mada nije bila sigurna da li takvo šta uopšte postoji.

Na moju sreću, nakon prvobitnog uzbuđenja, mamu je ošamarila stvarnost. Istina, više se nije pucalo, ali taj mir u kome smo živjeli nije donio ni „m” od mogućnosti. Sve je nekako najviše ličilo na neprekidnu vožnju smrdljivim autobusom po razrovanom putu. Kako je vrijeme odmicalo, mama se prilično smorila i ambicije su joj brzo olabavile. Prestala me je maltretirati matematikom, nepravilnim engleskim glagolima, a nisam više ni vikendom morala ići

u Dom penzionera da igram šah i razvijam logičko mišljenje. Tek kada sam nekoliko godina kasnije upisala Filozofski fakultet, opet joj je nešto zatitralo u grudima, kao onda na podu dnevnog boravka. Počela je u glavi vrtjeti sliku mene kao uvažene profesorice. Ali to što mi nikako nije polazilo za rukom da diplomiram zadalo joj je prilično nizak udarac.

Mada, to sad i nije toliko važno za ovu priču. Zapravo, malo šta je sada važno. Moj trenutni položaj nekako sve stavlja u drugi plan. Pogledajte me samo, ležim u blatnjavom jarku, usred neke vukojebine. Koliko sam već dugo ovdje? Ne znam, ali ima neko vrijeme, možda čak i pola sata. Možda i više. Nemam pojma. Mislim da nisam ništa slomila, ali, ipak, ne mogu se mrdnuti. Zapravo, nije da ne mogu. Bolje je reći da nemam ni snage ni želje da preduzimam bilo kakve podvige, pa makar to bilo i moje sopstveno izbjavljenje. Umjesto toga, radije razmišljam kakva bi ovo bila priča da ju je pričao neko drugi i razglabam o mami i njenim životnim razočaranjima.

A kako sam uopšte završila tu gdje sam završila? Fino. Trčala sam. Put je bio blatnjav, strm i pun rupa. Zapela sam o kamen, nezgodno se dočekala na desnu nogu, okliznula se i proletjela najmanje tri metra prije nego što sam aterirala u ovaj jarak. Bio je to, zaista, spektakularan pad. Gotovo šteta što nije bilo nikoga da ga snimi. Već vidim da bi taj video postao pravi hit na internetu. Dijelili bi ga do iznemoglosti po društvenim mrežama, dobio bi na milione lajkova, a domaći portali bi ga prenijeli uz bombastičan naslov tipa: „Video koji je nasmijao region!”

A kako sam se uopšte našla usred ove vukojebine, na blatnjavom i strmom putu punom rupa? To vas interesuje? Stvarno? Dobro. Ispričaću vam, onda, sve

iz početka, od onog momenta kada sam se samo prije dva dana, po užasnom pljusu, vratila kući iz grada. Ispričaću vam kako su mi se potpuno promoćile gležnjarice, a iz kuhinje je dopirao zvuk pretis lonca, jer je mama kuhala grah za ručak. Kako sam se uvukla u svoju sobu, bacila na krevet, zavukla ispod jorgana i upalila TV. Ispričaću vam kako sam stigla na vrijeme, taman je počinjala moja omiljena kriminalistička serija. Bilo je toplo i lijepo. Ali osjećanje potpunog blaženstva je trajalo tek neko kratko vrijeme, jer kao što već možete i sami pretpostaviti, mama me je namirisala i umarširala u sobu. I tako počinje ova priča.

2.

MORALA SAM PREPJEŠAČITI pola grada. Račune za stan, znate ono, struja, odvoz smeća, grijanje, kablovska i tome slično, inače, plaćamo u banci u našem naselju, ali njima je pao sistem ili tako nešto, pa su me uputili u njihovu centralu u drugom dijelu grada. I tako, otišla sam u drugi dio grada, ušla u banku, a tamo je bilo više ljudi nego na stadionu u toku finala Svjetskog fudbalskog prvenstva. Da muka bude još veća, od sedam šaltera, radila su tek tri, a ljudi su se toliko gurali da se više nije znalo gdje počinje, a gdje završava red. Pokvario im se aparat za izdavanje rednih brojeva, onaj na kojem počiva civilizacija, pa je nastao pravi krkljanac. Ljudi su jedni drugima disali za vratom i psovali tiho, ali sa puno mržnje. „Ja sam troje djece rodila, radila sam do zadnjeg dana sa stomakom do zuba, a ove današnje gospođe ne mogu ništa”, pištala je žena sa visoko natapiranim šiškama kada smo preko reda pustili trudnicu. A onda je druga potpuno sišla sa živaca kada je vidjela da preko rada puštaju čak i jednog čovjeka u invalidskim kolicima. „Pa on je u kolicima, sjedi, šta ga imate puštati! Gore je meni, imam proširene vene!” Ljudi su se uskomješali, umalo da izbiје tuča, ali onda se pojavio ćelavi lik iz obezbjeđenja i nazivajući nas otvoreno i bez ustezanja „nekulturnom stokom”, razdijelio nas je u

dva reda, jer je treći šalter u međuvremenu prestao raditi. Službenica je, pretpostavljam, otišla na zasluženu pauzu. Naravno, mene je dopalo da čekam u redu koji daleko sporije napreduje. U jednom trenutku sam se sjetila onog crtanog filma u kome Gustav radi za šalterom, a ispod stola drži čašu crnog vina, pa svaki put prvo umoči prst u vino, obliže ga i prevrne stranicu. Pomislila sam kako je velika vjerovatnoća da to isto rade i ove službenice i usta su mi se razvukla u blesavi osmijeh. Međutim, osmijesi u redu za plaćanje računa su tako neprirodna i sumnjiva stvar da me lik iz obezbjeđenja, onaj isti ćelavi, pogledao ispod oka u fazonu „šta se ti, mala, koji klinac, smiješ”, te mi se u momentu izbrisao i najmanji trag osmijeha na licu. Nakon toga sam samo čekala i otpuhivala kao sav normalan narod. Kada je konačno došao moj red i službenica mi halapljivo istrgnula novac iz ruku, osjetila sam se srećno i zadovoljno. Tortura je završena. Slobodna sam, bar do sljedećeg mjeseca.

Napolju me je dočekala kiša. Nisam imala kišobran, mada mi nije bilo jasno kako sam ga mogla zaboraviti. Posljednja dva mjeseca kiša je uporno padala svaki ubogi dan. Kišobrani su nam postali produženi dio ruke. Uglavnom, kada sam konačno stigla kući, bila sam mokra od glave do pete. Čak su mi se i gležnjarice promoćile. Okrenula sam lagano ključ u bravi i uvukla se u hodnik. Iz kuhinje je dopirao zvuk pre-tis lonca, mama je kuhala grah i nije me čula. Lagano sam izula gležnjarice, svukla sasvim mokre čarape i na prstima se ušunjala u svoju sobu. Stavila sam čarape na radijator da se suše, mada nije bilo grijanja, jer je, kao i obično, gradska kotlovnica bila u kvaru, uvukla se ispod jorgana i upalila TV. Moji su nedavno, u ogromnom tržišnom centru koji je nikao na mje-

stu tatine bivše, da ne kažem pokojne, fabrike, kupili na 250 hiljada mjesečnih rata novi TV sa ekranom od 40 inča, a ja sam naslijedila njihov stari, koji uopšte nije tako loš. Da stvar bude još bolja, stigla sam na vrijeme. Taman je počinjala moja omiljena kriminalistička serija.

Ima sigurno tri godine kako nemam volje da radim bilo šta drugo nego da ležim u krevetu i gledam kriminalističke serije. Ne znam kako drugačije da opišem to stanje, osim da je moj organizam jednostavno utonuo u stanje opšte bezvoljnosti. Moj tip, a bili smo baš dugo zajedno, znate ono od drugog razreda srednje, dobio je garantno pismo od tetke iz Sidneja i odselio se kod nje. Ideja je bila da mi sredi papire, pa da i ja odem za njim, ali mama je skoro dobila napad epilepsije kada je to čula. „Znaš li ti gdje je Australija?!”, udarila joj je pjena na usta. Ja sam savršeno znala gdje je Australija. Od mame bi me razdvajale bar tri svjetlosne godine. Ali nemojte da vas navedem na kriv zaključak. Nije uopšte mami na krivica to što nisam otputovala. Zapravo, taj moj tip mi je poslao jednu razglednicu kada je stigao u Australiju. Napisao je „ovo je zemlja velikih mogućnosti” i onda se izgubio u svim tim mogućnostima. Zaboravio mi se više javljati. Pratila sam pomno njegove objave na Fejsbuku. On kako drži krokodila za rep. On kako se sunča na plaži. On kako jogurtom kupljenim u nekoj bugarskoj prodavnici liječi opekotine. On kako jede smoki i liječi nostalgiju. On kako u nekom našem klubu pjevaljki gura novčanice u nje-dra. Onda mi je telefon jednog jutra, dok sam sjedila na wc šolji i grozničavo listala društvene mreže, ispao iz ruku ravno na pločice. Staklo na ekranu je puklo. Čovjek za pultom u servisu za opravku mobilnih tele-

fona rekao je da bi popravka koštala više od novog telefona i pokazao u vitrini izložene kineske pametne telefone. „Nisu skupi, a dobri su”, rekao je i nastavio pričati da se ti telefoni prave u istim fabrikama, od istih dijelova, kao i iPhone. Pogledala sam čovjeka za pultom i rekla: „Ali ja ne želim novi telefon.” On je prevrnuo očima i rekao da ako baš insistiram, može naručiti novi ekran za moj telefon. Tad sam se potpuno slomila. „Ali ja ne želim nikakav telefon”, ponovila sam. I od tog trenutka nisam više ništa željela i tako sam utonula u to moje stanje koje sam vam već pomenula. Jedino sam još željela biti u svom krevetu i gledati kriminalističke serije. Samo me to još činilo srećnom.

Naravno, sreća nije dugo potrajala. Mama me je već namirisala. Tačno sekundu prije nego što će detektiv Frost razotkriti ubicu, utrčala je u sobu, potpuno zaklonivši ekran. Izgledala je prilično uzrujano. Nisam odmah razumjela šta se desilo, jer je nekontrolisano mlatila rukama i istovremeno pričala brzo. Kad je vidjela da je samo blijedo gledam, stala je, uhvatila dah i ponovila sve. Strina Stana se udavila komadićem piletine. Stric Radomir ju je našao na kuhinjskom podu, modru, iskolačenih očiju. Noktima je gotovo iščupala grkljan. Mama, u želji da što vjernije dočara scenu, uhvatila se objema rukama za grkljan. Plazila je jezik i prevrtala očima.

Nisam uspjela vidjeti ko je ubica. Kada se mama konačno odmakla od TV-a, na ekranu se već vrtjela odjavna špica.

– Strašno – nezadovoljno sam otpuhnula, misleći na tek završenu kriminalističku seriju. Sumnjala sam da je ubica ona baba koja uzgaja golubove, ali možda i nije. Nekada tako znaju zapetljati samu priču da do

kraja ne možeš sa sigurnošću znati ko je ubica. Zato i obožavam britanske kriminalističke serije. One nove, američke, u kojoj se glavni inspektor, umjesto mozgom i intuicijom, služi skupim laboratorijskim testovima koji ga pomoću jednog zrna prašine mogu dovesti do ubice, čista su glupost. Mada, gledam i njih, ali samo kad na TV-u nema ništa drugo.

– Strašno. I više nego strašno! – ponovila je mama i dodala – Sahrana je sutra na seoskom groblju.

– Sutra – rekla sam odsutno, pokušavajući se sjetiti u koliko sati će se sutra emitovati repriza kriminalističke serije koja se upravo završila.

– Mora biti sutra. U selu nemaju mrtvačnicu, pa moraju iz istih stopa sahraniti pokojnike. Sreća u nesreći je što se udavila kad je zahladnjelo. Zamisli ljeti na plus četrdeset – mama se protresla od jeze zamišljajući pokojnike na plus četrdeset.

– Užas – i dalje sam nezainteresovano gledala prema TV-u, na kom se vrtjela reklama za pastu za zube.

– Šta ćeš obući? Daj da vidim imaš li šta pristojno u ormaru – mama je otvorila moj ormar i zagnjurila glavu u krpe od moje odjeće. Bilo je tu svega, od roze, flanel pidžamica koje sam nosila od svoje desete godine, nekih kariranih košulja, čistih promašaja kupljenih u onoj strašnoj i zbunjujućoj tinejdžerskoj fazi, pa do starih izlizanih majica i trenerki „za po kući”. Ozbiljne, nosive odjeće tu nije bilo. Ili je bar ja nikad nisam uspjela iskopati. Taj ormar je bio u takvom haosu da sam se čak plašila malo dublje gurnuti glavu u njega i uglavnom sam nosila samo dvije-tri majice koje su stajale na samom vrhu.

– Obući? – trepnula sam.

– Pa moraš imati nešto prikladno za sahranu. Nećeš valjda ići u farmerkama i ovoj crvenoj bluzi?!

– mama je izvukla i brzo vratila u ormar svilenu, karmin-crvenu bluzu koju je nosila tokom osamdesetih godina. Te godine svog života je prilično mrzila i pokušala ih je izbrisati cijepajući sve slike na kojima je veselo pozirala, namazana po licu svim mogućim ratničkim bojama i s naramenicama dostojnim oficira Napoleonove vojske. Ta karmin-crvena bluza je jedina preživjela pakao inkvizicije. Vjerovatno jer je greškom dospjela među moje krpe.

– Zašto ja moram ići? Zar ne možeš sama? – skočila sam sa kreveta kao oparena. Ako sam išta mrzila, a to je bilo kada bi me tjerala da idem po sahranama. Te umro je kum babe Smilje, idemo na sahranu, te umro je rođak komšije sa prvog sprata. Ljudi su non-stop umirali od raka, ujeda pčela, tigrastih komaraca, krpelja, od rijetkih autoimunih bolesti, srčanih zastoja, moždanih udara, mišje groznice, alkoholizma, ali i u saobraćajnim nesrećama, ratovima, a dešavalo se nekada i od starosti. I mi bismo malo-malo išli na nečiju sahranu. Proporcionalno daleko više nego na svadbe, babine, slave i ostala veselja.

– Nemoj se ponašati kao razmaženo derište! – mama je prevrnula očima. – Uostalom, ja ne idem. Ideš samo ti.

Navikla sam se već odavno da jedem kašiku supe viška za maminu ljubav i da mi uvaljuje kojekakva zaduženja, da me šalje u banku, socijalno, poštu... ali ovo je bilo previše. Očevo rodno selo je bilo jedna strašna vukojobina na vrhu nekog brda, gdje sam posljednji put bila na jednom zimskom raspustu u osnovnoj školi i tada sam se neslavno provela. Spuštali smo se nizbrdo na improvizovanim sankama, ja sam zapela za granu čiji je vrh podmuklo virio ispod snijega, prevrnula se, iščašila zglob na desnoj nozi i ostatak raspusta preležala kod kuće sa langetom na nozi.

– Zašto ti ne ideš? – sad sam već zapomaga-
la glasom razmaženog derišta i mama je na to još
jednom prevrnula očima. Mama je često prevrtala
očima kad bi razgovarala sa mnom. Da mi nije bila
majka, mogla bih sa sigurnošću potvrditi da sam je
strašno nervirala.

– Valjda dobro znaš moje razloge – rekla je to
izvukavši iz ormara nekakvu sintetičku crnu poluro-
lovku. Razvukla ju je u rukama i zadovoljno razgleda-
la. – Ne očekuješ valjda od mene da pogazim datu riječ.

Da, nisam mogla očekivati od mame da pogazi
datu riječ. Mama je držala do svojih glupih principa.
Nakon jednog prvomajskog piknika, a bilo je to sre-
dinom devedesetih godina prošlog vijeka, svečano je
izjavila da ni mrtva neće više ići u selo među „zmiје
otrovnice”. Neko ju je tada već nečim uvrijedio. Nešto
vezano za previše sirćeta u salati. Ili su prigovorili
njenom čuvenom rolatu „Mačje oči”. Niko se više ne
sjeća šta je bilo u pitanju. Čak ni mama.

– Uostalom, sve i da hoću ići, ne mogu. Sutra nam
dolaze majstori za kupatilo. Znaš li ti u kakve kolosal-
ne radove ulazimo! Moram ih nadgledati. Majstori-
ma, zapamti to, moraš sjediti nad glavom ako hoćeš
da dobro odrade posao – bacila je na krevet pored
mene onu crnu, sintetičku polurolovku i nastavila
kopati po ormaru.

– A tata? Zašto im on ne sjedi nad glavom? – bila
sam bijesna.

Mama je na to samo pirnula.

– Tvoj otac nije sposoban ni za šta. Njega će
samo zajebari. Moram biti ja, ja i niko drugi – rekla je
i još dodala nešto u stilu „u ovoj kući sve čeka mene”.

– Pa nek onda on ide na sahranu! To nije ni moja
ni tvoja, već njegova strina! – rekla sam, mada sam,

još dok sam to izgovarala, shvatila koliko je glupo očekivati da otac ide na strininu sahranu. Ili bilo čiju sahranu. Nisam ga mogla zamisliti ni da se pojavi na rođenoj sahrani.

Tata, naravno, nije dolazio u obzir. On se već nekoliko godina, otkako je propala fabrika u kojoj je radio, nije pomjerio iz stare razdrndane fotelje na kojoj su federi tako propali da kada se jednom zavalite u nju, trebao bi vam kran da se iz nje izvučete. Tu je sjedio po cijeli dan, mijenjao kanale na TV-u, kunjao i čekao 65 godina pa da ode u starosnu penziju. Da se udavilo pet strina Stana, sa pet pilećih košćica, ne bismo ga uspjele primorati da ide. Mama je od tate potpuno digla ruke i pustila ga da „trune u proklesoj fotelji”. Znae, muškarci na našim podnebljima daleko lošije stare od žena. Što je život sjebaniji, to se žene više krenu boriti. Spremaj, peglaju, krpaju, šiju, vuku kese sa pijace, uzgajaju peršun i paradajz na balkonu, kisele krastavce, kupus, kuhaju, štirkaju, peru prozore i nadgledaju majstore dok mijenjaju cijevi u kupatilu. Muškarci se uglavnom samo ubedače ili kao što bi rekla moja mama „puste kao špaga niz vodu” i ništa ne rade, osim što bistre o politici, bulje u sportske programe i dnevnike i računaju koliko su godina imali kada je počeo rat i kada im je uništen život.

Tako smo i mi gurali samo sa maminom platom. Bez njenih kombincija za uspješno preživljavanje vjerovatno bismo odavno propali.

– Rodak Stojan će ujutro doći po tebe. Možeš misliti, on je lično maloprije nazvao da javi šta se desilo, a ja mu kažem pa zar se mora neko udaviti da bi ti nazvao, a on samo puše u slušalicu. Mislim se, puši ti, puši, mozak ti se spuštao – nabrajala je prebrićući po ormaru, a onda je zastala i lice joj se ozarilo. – E, vidi ove hlače, nisu loše.

Izvukla je iz ormara neke užasne crne hlače na peglu. Nisam bila sigurna da su to uopšte moje hlače, ali ipak, bile su u mom ormaru. Mora da mi ih je baš mama kupila upravo za nečiju sahranu.

– Nego, kad dođeš gore, otvori četvoro očiju. Sve slušaj i gledaj. Kakve su to uši od ljudi još će pokušati da nas zajebu za naš dio – popljuvala je palac i krenula skidati sa hlača mrlju koja je tu stajala vjerovatno od pečenja koje smo jeli za pokoj duše prethodnog pokojnika.

– Za koji dio? – kako sam to rekla, ugrizla sam se za jezik. U kući je danima taj dio bio jedini predmet razgovora. Ali bilo je kasno. Mama se već zacrvenjela u licu.

– Kako koji?! Našla se neka budala da kupi onaj kućerak i zemlju. Konačno da i nama svane – mama je mlatila hlačama ispred mog nosa.

Otkako se pojavio kupac za tatino porodično imanje, mama je postala potpuno opsjednuta time. Kada je prvi put čula koliko bismo novca mogli dobiti, umalo nije završila kao strina Stana, modra, iskolačenih očiju. Počela je kovati milion planova šta možemo uraditi sa lovom koju dobijemo. Nekada ne bi mogla naveče zaspati koliko bi kontala i prekontavala se. Znala sam je u pet ujutro naći kako sjedi za stolom, pripaljuje cigaretu za cigaretom i odmahuje glavom. Toliko je stvari izmaštala da joj je u startu nedostajala još koja hiljada. Onda bi ujutro, neispavana i nezadovoljna, prigovarala tati što se nije rodio kô komšija Milan, na zemlji preko koje se nedavno počeo graditi auto-put, za čiju je eksproprijaciju dobio prilično masne pare. A pored toga, strepila je da će nas tatina familija, sa kojima dijelimo novac od prodaje, zajebati za naš dio i da ćemo ostati bez prebijene pare.

Inače, što se tiče ostatka moje familije, njih ćete imati prilike upoznati u nastavku priče. Dok smo još na početku, poštediću vas objašnjavanja ko je ko kome u našoj familiji, jer se iz te priče nećemo lako izvući, a nije toliko ni bitna. Dovoljno je da znate da nam je u porodičnom stablu svima zajednička baba Vida, koja je, nakon što se jedina od familije vratila iz logora 1945. godine, našla selo i porodičnu kuću spaljenu, pa je dala sklepati od ćerpića novu, baš ovu koja je, pored zemlje, predmet prodaje. Pored nas troje, na novac od prodaje kuće i zemlje imaju pravo još i rođak Stojan i njegova ćerka Mimi; tetka Mileva, njen muž tetak Puh i njihovi sinovi; Pop i njegova žena Popadija; i stric Radomir. Pokojnu strinu Stanu je, kao što ste to već imali prilike saznati, pečena piletina spriječila da omasti brk.

I tako, da sad ne ulazim naširoko u priču. Jednostavno, šta da vam kažem, sa mamom se uzaludno bilo prepirati. Morala sam ići na sahranu i tačka. Da sam se još malo prepirala, vjerovatno bi me katapultirala s prozora.

Razmišljala sam ovako: sahrana strine Stane počinje prilično rano, još u jedanaest, sve bismo mogli zaista brzo završiti, za neka dva-tri sata, računajući tu i ručak za pokoj duše. A imajući u vidu kako rođak Stojan luđački brzo vozi, taman bih mogla stići kući prije početka moje omiljene kriminalističke serije. A ako budem imala sreće, stići ću i na kraj reprize današnje epizode. Tješila sam se da, sve u svemu, sahrana strine Stane ne bi trebalo da pretjerano uzdrma moju životnu rutinu. Naravno, bilo je to u trenutku dok sam još uvijek naivno vjerovala da se stvari u kojima moja familija ima umiješane prste mogu odvijati po dobro utvrđenom planu i programu.